Vervolg **Spirituele reflecties** op de Remonstrantse geloofsbelijdenis van 2006. In de juli blog in zijn geheel afgedrukt en onderverdeeld in kleine gedeeltes die overeenkomen met de nummering van de “Goddeeltjes”.

Boekje 5 heeft als titel “Kerk” en behandelt het hoofdstukje “Kerk in het teken van de hoop”.
Wij geloven dat wijzelf, zo zwak en feilbaar als wij zijn, geroepen worden om met Christus en allen die geloven verbonden, kerk te zijn in het teken van de hoop.
Dit boekje is geschreven door Peter Nissen (1957 – 2026). Petrus Johannes Andreas Nissen was een Nederlands theoloog, religiewetenschapper, kerkhistoricus, hoogleraar, remonstrants predikant en oblaat (lid) van de Sint-Willibrordsabdij te Doetinchem. Hij vat de inhoud van het Goddeeltje over de kerk, als volgt samen :
“Ik schets de kerk als een vertel-, vier- en doegemeenshap. Het vertellen en vieren komt tot uitdrukking in de liturgie. Het doen in diaconale betrokkenheid. Dat alles moet met elkaar in balans zijn. Het moet bovenal ook verstaanbaar zijn, wil je de ervaring uit het gedicht **kerkdienst** van Guillaume van der Graft überhaupt kunnen opdoen”.
“Kerkdienst” *Wij zaten als één man Jona in de gewelven van de vis, ribben bogen omhoog naar de nok, grijs en grootscheeps. Toen schoot een brok in de keel van het monster, het was een psalm van door het water gekwelden, droog en doodkalm. Het strottenhoofd van de kansel geraakte in trilling, – men schrok, maar het altaar begon te dansen, men hoorde duidelijk: Laat iedereen rustig blijven, er komt een barenswee, in levende lijve verlaten wij de zee! Amen, zo geschiedde en de wind wreef ons droog. Wij konden weer lopen en fietsen met de zon in het oog.*
Hij vervolgt zijn verhaal: De schoonheid en troost schuilen in de mystieke ervaring van wat er in een kerkdienst kan gebeuren. De liturgie verplaatst je in een andere werkelijkheid. **Wij zijn het verhaal dat daar verteld wordt.**

Boekje 6 heeft als titel (een pelgrimstocht naar de) “**Toekomst”** en behandelt de hoofdstukjes “Goddelijk geduld, het koninkrijk dat is en komen zal en aan God de lof en eer”.
Want wij geloven in de toekomst van God en wereld, in een goddelijk geduld dat tijd schenkt om te leven en te sterven en om op te staan, in het koninkrijk dat is en komen zal, waar God voor eeuwig zijn zal: alles in allen. Aan God zij de lof en de eer in tijd en eeuwigheid. Amen.
Dit laatste boekje is ruim 10 jaar geleden geschreven door Christa Anbeek, zij was toentertijd een Nederlandse theoloog, hoogleraar en rector van het Remonstrants Seminarium. Haar leven werd overschaduwd door verdriet vanwege de vroegtijdige en/of onverwachte dood van haar geliefden. Het valt haar zwaar om over toekomst te schrijven.
Wij leven in het hier en nu. Geloof en hoop zijn minder belangrijk, **liefde** is waar het om gaat. In het boekje met **toekomst** als titel ligt de toekomst niet verder weg, maar komt hij naar ons toe.
Christa besluit het boekje met de stelregel: “Het gaat mij om de erkenning van onze kwetsbaarheid”. Spiritualiteit en levensloop: ze hebben met elkaar van doen. Ervaringen en lotgevallen in het persoonlijke leven kunnen juist schoonheid en troost bieden. Christa ervoer de ontroerende tragedie van een duivenpaar, dat een jong uit het nest zag vallen, met de dood als gevolg. De duivenouders begonnen al gauw met het bouwen van een nieuw nest om het verlies te verzachten. Tot besluit het toepasselijke gedicht van Hendrik Marsman: *“**Phoenix”** Vlam in mij, laai weer op; hart in mij, heb geduld, verdubbel het vertrouwen – vogel in mij, laat zich opnieuw ontvouwen de vleugelen, de nu nog moede en grauwe; o, wiek nu op uit de verbrande takken en laat den moed en uwe vaart niet zakken; het nest is goed, maar het heelal is ruimer.*

Dit was de laatste blog uit een serie van 10 delen over het wel en wee van de Doopsgezinde-Remonstrantse Gemeente te Nijmegen. Laten wij ons vertrouwen stellen in de **duif** bovenop de toren van onze **DoRekerk,** die ons op onze pelgrimstocht begeleidt.

Janneke C, lid DoRe, oktober 2026